

A KÖZÖNSÉG JÓ

PÁRATLAN OLDAL - LIV. évfolyam 32. szám, 2010. augusztus 13.

Meleg augusztusi nap, izzó sportcsarnok. Kosárlabda-mérkőzés: Magyarország-Nagy-Britannia. A brit csapatban fekete játékosok is. A szolnoki közönség a nyugat-európai rasszistáktól tanult szimbólummal él: ha néger játékoshoz kerül a labda, ugat. Van azért ebben egy kis magyaros kreativitás. A művelt Nyugattól átvett „u... u... u...” mellett olykor a friss hungarikum, a „vau...vau” is felhangzik.

Sportpályákon nem szokatlan az itt is hallható „Cigányok! Cigányok!” skandálás. A baj nem csupán az, hogy ez a cigányozás, európaiak számára legalábbis, undorító: hanem miközben az ellenfélnek nincs, a magyar csapatnak van roma játékosa, aki ráadásul az együttes legjobbja. Aztán újabb alkotó ötlet: „Szar Románia, utánunk szar Románia!” Az innovatív gondolat ezúttal abban áll, hogy a Szlovákiára szabott (stadionokban oly sokszor hallható) strófát a sziporkázó szellem, talán a játékvezetők kedvéért, Romániára módosította.

Meg is állapítja a tévériporter: a szolnoki közönségre szavunk sem lehet. Milyen lenne az a közönség, amelyre a sportújságírónak szava lenne?